

LBRIS

We know
books

LUIZA RĂDULESCU

RĂTĂCIND
ÎN TRECUT
Aequilibrium

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

PROLOG	5
EU SUNT CLARA	13
EL E FABIEN	23
SIENA ȘI RAMONA	27
TIMPUL ESTE RELATIV ÎN PUNCTUL ACESTA	35
CAMERA 513	45
DAČĂ NU ÎI ACCEPȚI, NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU EXISTĂ	53
CÂND GĂSEȘTI MOTIVE SĂ MERGI MAI DEPARTE	63
ÎNGERI CĂZUȚI	73
MÂINE PARE PEA DEPARTE	87
AZI E TOT CE AVEM	101
ÎNAPOI DE UNDE AI PLECAT	109
UCIDE-ȚI DEMONII SAU MORI ÎNCERCÂND	119
STRĂINI DE IUBIRE	129
DUPĂ PLOAIE APARE CURCUBEUL	149
TRECUT SAU VIITOR - ALEGE PREZENTUL	159
FROM PARIS WITH LOVE	165
IADUL CARE TE ÎNCONJOARĂ	173
NOI ÎNCEPUTURI SAU LEGĂTURI VECHI	181
AICI ÎNCEPE TOTUL	191

MĂ UIT ÎN OGLINDĂ ȘI VĂD ÎNTUNERIC	201
CÂND TRECUTUL SE ÎNTOARCE	211
TU AI FOST, EU VOI FI	217
NU A FOST NICIODATĂ FAPTUL CĂ NU M-AI ATRAS	229
ACUM SUNT OK	239
CREDEAI CĂ EȘTI BINE? MAI GÂNDEȘTE-TE!	247
CÂND TRECUTUL TE AJUNGE DIN URMĂ	257
CÂND AM CREZUT CĂ ATINSESEM FERICIREA	267
ACOLO UNDE DEMONII ÎȘI DAU MÂNA CU ÎNGERII	275
DESTIN SAU COINCIDENȚE BIZARE	293
ACOLO UNDE DEMONII DANSEAZĂ	301
BINE AI VENIT ACASĂ	309
TOT CE MI-AM DORIT	315
TE-A AȘTEPTAT PE TINE PÂNĂ ACUM	321
NOI DOI	333
NOI ÎNCEPUTURI	339
S-A ÎNTORS, EA S-A ÎNTORS!	349
INDIFERENT DE CONSECINȚE, EU VOI FI ALĂTURI DE TINE	357
NU EXISTĂ IMPOSIBIL	365
SĂ NU UIȚI NICIODATĂ CĂ TU EȘTI A MEA	373
NIMIC NU E SIMPLU, NIMIC NU E AȘA CUM TE AȘTEPTI SĂ FIE	379
ATUNCI CÂND S-A DESCHIS PĂMÂNTUL ȘI IADUL NE-A ATRAS SPRE EL	387
VID, NEGRU, SFÂRȘIT	399
ATUNCI CÂND COȘMARURILE AU LUAT LOCUL TĂU	405
PERFECT IMPERFECȚI ÎMPREUNĂ	409
ALIAZĂ-TE CU DEMONII ȘI STĂPÂNEȘTE IADUL	421
EPILOG	437

PROLOG

Stai și te uiți la ea ca un dobitoc. Nu înțelegi exact ce ți se întâmplă... încă. Ești conștient că viața ta, dată deja peste cap într-un miliard de feluri, nu mai are nevoie de încă o situație problematică.

Nici măcar nu încearcă să fie provocatoare, dar tu, ca un imbecil, te lași prins în vraja ei până în punctul în care rațiunea începe să îți joace feste. Când se ridică de lângă tine, mușcându-și buza de jos de emoție, lăsând în urma ei amprenta unei priviri ucigătoare, și se îndreaptă către scenă, nu vezi decât un milion de moduri în care să i-o tr...

Oprește-te! Fii dracului cerebral! Nu te mai lăsa mânat de instincte adolescente.

Te atrage. Mult. Ai știut-o din prima clipă în care ai văzut-o, din prima secundă în care ți-a picat în brațe, din primul moment în care i-ai văzut ochii verzi și mari care se uitau cu uimire și interes la tine, de când i-ai atins pielea fină și mai ales, de când ți-ai permis să te lași învăluit de căldura corpului ei. Dar ai mai fost atras de femei până acum și nu ți-a fost niciodată greu să le aduci în patul tău. Ai avut parte de aventuri, adică, să fim serioși, *that's your thing, right?!'* Te distrezi în fiecare seară și le uiți chipul imediat după ce le săruți pe obraz în semn de despărțire.

---

1. Asta e ceea ce te caracterizează, nu-i așa?!

Ți-ai jurat că nu o să lași niciodată o femeie să îți intre în suflet pentru că știi că o să ți-l sfășie. Nu o să mai lași pe nimeni niciodată să facă asta, așa că păstrezi cât mai mult distanța dintre tine și ele, stabilești de la bun început termenii, le spui din start care sunt condițiile tale, asta ca să nu îți faci prea multe așteptări. Și ele acceptă, pentru că... cine ar refuza să și-o tragă cu tine?! Le oferi experiența ta, ele sunt fericite, păstrează distanța, tu ești fericit. Tu ai avut parte de sex ok, ele de partida vieții lor, iar viața merge mai departe fără complicații.

Știi foarte clar că nu ai material de familist. Ai conștientizat de mult timp că relațiile afective sunt doar pierdere de vreme... și de bani. Oricum viața ta e mult prea palpitantă așa. Nu te legi la cap mai mult decât este cazul pe plan sentimental, asta o știi toți apropiații tăi, iar faptul că nu există distrageri din astea iluzorii, te face să te concentrezi doar pe muncă și să fii cel mai bun în domeniul tău. Doar nu ți-ai făcut o carieră de renume stând acasă și făcându-i pe plac partenerii. Așa e, faptul că nu ai avut niciodată o iubită, în adevăratul sens al cuvântului, te-a ținut departe de situații neprevăzute. Da, da, ești un lup singuratic, funcționezi la capacitate maximă așa, întotdeauna ai făcut-o și nu o să se schimbe nimic în sensul acesta.

Și asta îți spui în gând, în fiecare nenorocită de zi, doar ca să te convingi că e pe bune, că viața ta e perfectă așa cum e și că nu ai nevoie de nimic altceva sau de nimeni altcineva.

Și totuși...

O vezi cum se îndreaptă spre scenă. E îmbrăcată toată în negru, la fel ca tine, iar atitudinea *rock-ish* pe care o afișează te face să îți pierzi mințile. De ce mama dracului trebuia să fie pasionată de aceleași lucruri ca și tine?! De ce trebuie să îi stea atât de bine în orice pune pe ea?!

Se întoarce spre public, dar te țintește cu privirea, iar pe față i se afișează un zâmbet malefic și provocator. Nu îți muți ochii de la ea, o analizezi în detaliu în timp ce sorbi lent din paharul pe care îl strângi

prea tare în mână. Ți place să o provoci, iar ei îi place să intre în jocul tău. Te hrănești cu asta. Încă îndreptată spre tine, își trece limba pe buza de jos, iar tu simți că pantalonii sunt din ce în ce mai strâmți, dar nu lași să se vadă că ți-a intrat pe sub piele mai mult decât ar fi trebuit. Știi foarte bine să te controlezi în orice situație. Așa ai făcut tot timpul.

Rece, calculat, nu te arăți vulnerabil în fața nimănui.

Cu toate astea, din momentul în care ai întâlnit-o, modul tău de a fi a fost dat peste cap complet și ireversibil. Te gândești la ea, iar asta te pune în dificultate, pentru că tu nu te gândești niciodată prea mult la o femeie, indiferent de cât de frumoasă e. E adevărat că ea e superbă, dar lucrați împreună, iar tu nu ai avut aventuri cu femei din cercul tău de cunoștințe. În felul acesta eviți să te trezești cu situații neprevăzute pe cap. Dar cu ea vrei să încalci orice regulă, vrei să o ai mai mult decât orice pe nenorocita asta de lume. S-a ținut tare până acum, a fost capabilă să îți țină piept de fiecare dată, iar asta te incită. Mult. Nu ai avut același efect asupra ei, cum ai de obicei asupra femeilor. Adică ești conștient de privirile și de limbajul corpului lor, care practic strigă să le-o tragi. Dar ea nu s-a înmuiat niciodată în fața *sex appealului* tău sau nu a arătat niciodată lucrul acesta, iar asta te face al dracului de confuz.

Și ea începe să cânte, iar tu uiți că există oameni în jurul tău. O vezi numai pe ea. Atunci realizezi că ești mai distrus decât oricine de pe această planetă. Ești fascinat de o femeie care cântă la karaoke power metal.

Dar ea nu a ales o melodie oarecare.

They wanna make you bend and scream

They wanna take your hand and lead you in the light of Venus, girl

Come, let them take you for a ride

Forget the lord and cross tonight

And let your carnal lust prevail tonight¹

---

1. Demons Are A Girl's Best Friend, Powerwolf.

Modul în care cântă, brutalitatea sunetelor și semnificația versurilor sună incredibil de lasciv din gura ei și stârnește în tine o dorință animalică, păcătoasă.

Indiferent de semnificația ascunsă a piesei, nu a fost niciodată vorba despre asta, doar că nu vrei să recunoști. E vorba despre ea, despre atitudinea ei, despre siguranța cu care fredonează apăsat fiecare vers, despre modul în care se mișcă. Acum te gândești doar la faptul că ești un obsedat, dar este cel mai sexy moment la care ai asistat în viața ta. Îți lași paharul pe masă fără să îți muți privirea de la ea, iar ea cântă în continuare, cu o tărie de caracter pe care nu ai mai întâlnit-o niciodată la o femeie.

Melodia se termină, iar publicul este în extaz. Lasă microfonul și se îndreaptă spre tine afișându-și superioritatea cu care te-ai obișnuit deja. Se postează incredibil de aproape și se apleacă spre tine suficient cât să îi simți respirația pe buze. Buzele ei voluptoase te fac să înghiți în sec pentru că, în sinea ta, le-ai sărutat de un miliard de ori. Te privește fix în ochi, fără să pară nici măcar o secundă intimidată de tine, își ridică lasciv o sprânceană și spune:

— Așa deci, după aplauzele din sală, tind să cred că m-am descurcat extraordinar. Aș îndrăzni să spun că am câștigat. Ce zici? Crezi că poți să îmi faci față?

— Oh, iubito... Nu ai nici cea mai mică idee.

Pari foarte sigur pe tine, dar adevărul e că tu chiar nu ai nici cea mai mică idee de ceea ce urmează să faci în continuare, pentru că femeia asta ți-a intrat atât de adânc pe sub piele, încât chipul ei te bântuie fără încetare în fiecare secundă a vieții tale mizerabile.

Și asta te sperie, te macină, te consumă.

Te ridici de pe scaun, forțând-o să adopte o poziție verticală odată cu tine, până în punctul în care trebuie să își dea capul pe spate ca să te privească. Îi întorci zâmbetul diabolic și știți amândoi că nu a fost niciodată vorba despre karaoke.

— Privește-mă! Și te îndrepti spre scenă în urletele tribale ale colegilor de la masă.

Alexander, băiete, încă nu îți dai seama, dar ai picat ca un fraier în cea mai periculoasă capcană a vieții tale...

*Când te-am văzut, am crezut că tu ești soluția la toate problemele mele,
Dar mai apoi te-am cunoscut
și abia mai târziu am realizat că tu ai fost doar pastila
care mi-a ameliorat azi simptomele
și nu tratamentul pe termen lung de care aveam cu adevărat nevoie.*

EU SUNT CLARA

— Vă rog frumos să îmi spuneți că este o glumă proastă! îi spun fetei de la recepție încă pe un ton calm, deși în capul meu trec o multitudine de moduri prin care să oucid.

— Ne pare foarte rău, dar s-a creat o încurcătură, îmi spune ea senină, ca și cum nu dă doi bani pe faptul că am fost pusă pe drumuri degeaba. Domnul doctor nu este astăzi în clinică. Putem să...

— Nici nu vreau să aud! Am întrebat de trei ori în momentul în care am făcut programarea dacă este vineri, 13 august, la ora 16:00 și de trei ori mi s-a spus că da. Ba mai mult, am primit un mail ieri în care mi se cerea să confirm prezența. Vă bateți joc de mine? mă răstesc la femeia din fața mea.

— Nu, ne pare foarte rău, dar..

— Ca să ajung la programarea de astăzi, am fost nevoită să anulez o reuniune foarte importantă. Aveți idee ce impact are asupra mea acest lucru? continui nervoasă de parcă pe față chiar ar interesa-o de problemele mele și de ce a trebuit să fac pentru a ajunge azi aici.

— Chiar ne pare rău, sistemul mai dă erori câteodată, îmi zice recepționera de la clinica privată, vizibil stânjenită de criza pe care o pun în scenă.

— Păi ar trebui să îl înlocuiți, ce spuneți despre asta?! Ca să evitați pe viitor să puneți clienții pe drum degeaba, îi zic fetei aproape țipând.

— Putem să vă facem o altă programare și ne pare foarte rău, dar chiar nu avem ce să facem în aceasta situație.

Realizez brusc faptul că cea din fața mea nu are nicio vină pentru toată încurcătura, că e doar un om pus acolo să confirme niște cifre venite dintr-un sistem prost, așa că încerc să mă calmez și să îi vorbesc pe un ton cât mai normal.

— Ok. Ok. Înțeleg faptul că nu aveți niciun aport în situația care s-a creat, dar mi-am făcut programarea acesta cu două luni înainte. Nu găsesc niciodată liber după programul meu de muncă și în mod clar nu vreau să mai stau să aștept încă două luni pentru o nouă programare, îi spun cu o voce mult mai calmă.

— O să încerc să găsec o oră rezonabilă și cât mai repede, îmi spune mai relaxată și clar surprinsă de noua mea atitudine.

Probabil că mă crede bipolară în momentul acesta, dar ce îmi pasă mie? Sunt cu nervii la pământ, am pierdut timpul degeaba și, în plus, nu mi-a păsat niciodată în mod deosebit de părerile pe care le au oamenii despre mine, de ce ar trebui să încep să îmi pese acum.

— Mulțumesc, îi spun, dar în momentul în care îl rostesc îmi dau seama că sună chinuit, nicidecum benevol.

— Gata, spune ea triumfătoare ca și cum ar fi înfăptuit o minune. V-am găsit o programare luna viitoare la ora 19:00. Sper că este ok și pentru dumneavoastră?

— Da, este ok.

— Ok, programarea de luni este înregistrată în sistem. Vă așteptăm!

— Hmm, da, sper doar să nu vin degeaba și luni din cauza sistemului *impecabil* pe care îl aveți.

Nici măcar nu aștept să îmi mai răspundă pentru că mă întorc rapid spre ieșire, lăsând fata de la recepție aproape cu lacrimi în ochi. Da, pot să fiu o nenorocită câteodată, dar dacă nu aș fi așa atunci ar însemna să las toți dobitocii să mă calce în picioare. E și așa suficient de greu pentru o femeie să se descurce într-o societate care încă mai

crede, în străfundurile ei, că bărbatul este cel mai minunat lucru care s-a întâmplat vreodată.

Nu, nu sunt vreo feministă, consider că extremele nu aduc niciodată nimic bun, însă de foarte multe ori mă lovesc de o gândire patriarhală care mă scoate din pepeni. Și atunci trebuie să mă adaptez, să îmi scot ghearele și să lupt cu ei astfel încât să le demonstrez că merit tot ce mi s-a întâmplat în viața asta.

Nu îmi place când lucrurile nu ies așa cum vreau eu, nu îmi place când planurile îmi sunt date peste cap, nu suport incertitudinea și, cu atât mai mult, să îmi arăt vulnerabilitățile în fața oamenilor, deoarece cred că atunci când te aștepți mai puțin, pot să ți le întorcă împotriva ta. Din acest motiv am pus o barieră între mine și ceilalți. Nu vreau să mă cunoască mai mult decât e cazul. Sunt o prietenă bună, cu un număr limitat de oameni – sau cel puțin asta îmi place să cred. M-am străduit din răputeri să fiu o fiică *model* pentru părinți și o soră conștiincioasă, dar, din nefericire nu mi-a ieșit până acum și sunt slabe șanse ca asta să se mai întâmple vreodată.

Deși nu îmi place să vorbesc despre mine în termeni pompoși, atunci când vine vorba de realizările mele nu sunt deloc modestă. La cei 27 de ani pe care îi am, am o carieră de invidiat, ce-i drept, nu de către părinții mei, care aveau alte planuri pentru mine, însă eu sunt mai mult decât împlinită cu viața pe care o am. Nu mi-a plăcut niciodată să depind de cineva, așa că încă din primul an de facultate am început să mă distanțez financiar de părinții mei. Nu m-am apucat să lucrez pentru că aveam nevoie de bani, aș fi putut să trăiesc din resursele alor mei lejer multă vreme, dar nu am suportat niciodată ideea de a fi o întreținută. Ei bine, nu pot spune același lucru și despre sora mea, Mirela, care, deși se îndreaptă vertiginos către 30 de ani, încă trăiește în casa părinților și pe banii lor.

Sora mea a fost întotdeauna lumina casei în care am crescut, ea a fost copilul neajutorat care încerca să caute atenția rudelor noastre la

fiecare pas, iar eu m-am simțit încă de mică într-o continuă competiție cu ea pentru afecțiunea celor cu care împărțeam același acoperiș. Cu toate eforturile mele, orice făceam eu era net inferior față de ceea ce făcea ea. De fapt, ea nu trebuia să se străduiască în mod deosebit, simplul fapt că respira era o binecuvântare pentru toată lumea, iar eu eram privită de fiecare dată ca oaia neagră din familie. Faptul că am avut propriile păreri, care de cele mai multe ori intrau în contradicție cu ale lor, era văzut ca un act de rebeliune din partea mea, astfel încât eram muștrată constant pentru comportament neadecvat.

Prin comparație, Mirela era mereu fata care se plia pe nevoie lor, nu le ieșea niciodată din cuvânt, își arăta afecțiunea ori de câte ori avea ocazia și atunci când nu ar fi trebuit, iar asta a ridicat-o pe primul loc în topul familie mele. Ei bine, eu nu am fost construită așa. Nu mi-a plăcut niciodată să îmi dezvălui sentimentele, dar chiar dacă aș fi făcut-o, probabil că tot nu era suficient pentru ei și tot Mirela era cea mai bună. Inima lor era deja ocupată de ea și, deși nu mi-au aplicat corecții fizice, am trăit o tortură psihologică constantă, mai ales prin faptul că nu mi-au acordat niciodată suficientă atenție. Nu am crezut că lucrul acesta o să mă afecteze, dar devenind adult, am regăsit în comportamentul meu reminiscențe ale unei copilării bântuite de insecurități. Văzând că prin lucruri bune nu le atrăgeam suficient de mult interesul, am început să fac exact opusul a ceea ce îmi spuneau ei, iar lucrul acesta a atras după sine un val și mai mare de antipatii din partea apropiaților mei. Din încercarea de a mă distanța de mediul acesta nesănătos, am decis să plec la facultate în capitală.

Fiind singura care spunea lucrurilor pe nume, era evident că membrii familiei au început să mă perceapă ca pe o scorpie rece, fără pic de sentimente, capabilă să calce pe cadavre numai pentru a obține ce vrea ea. Dar am învățat să nu dau doi bani pe ce cred ceilalți despre mine, chiar dacă e vorba despre membrii familiei mele. Lor nu le-a păsat atunci când eram mică și vulnerabilă, mie de ce mi-ar păsa acum, când nu mai am nevoie de ei?

Oricum, nu mă cunoaște nimeni suficient de mult pentru că nu am lăsat pe nimeni să se apropie suficient de tare astfel încât să știe că inima mea de gheață se topește atunci când vizionează un film de dragoste, că mă atașez foarte tare de fiecare personaj din cărțile pe care le citesc și că agonizez atunci când se întâmplă ceva cu unul dintre ele, sau că am plâns fără încetare, în fiecare noapte, timp de o săptămână, atunci când am aflat că sunt foarte mari șansele să nu am niciodată copii...

Și toate gândurile astea îmi trec prin cap într-o fracțiune de secundă și doar pentru că lucrurile nu au ieșit azi așa cum le-am planificat...

Femeie, e cazul să te liniștești puțin sau o să mori înainte de vreme din cauza stresului, îmi spun în gând în timp ce ies din clinică.

Îmi scot căștile din geantă în încercarea de a asculta muzică. Este unul dintre puținele lucruri care mă liniștesc în momentele stresante, iar acum nu pot să spun că sunt în cea mai zen perioadă din viața mea din punct de vedere emoțional. Indiferent de cât aș încerca să evit coliziunile cu trecutul, acesta pare că se încăpățânează să revină doar ca să mă tortureze în cel mai groaznic mod, de fiecare dată și mai crud.

Singura evadare din tot amalgamul ăsta de relații toxice este munca. Sunt managerul unei echipe de manageri de proiect, într-o mega corporație cu capital francez, iar prin mâna mea trec zeci de proiecte de dezvoltare ale companiei, cu bugete astronomice. Îmi place să am responsabilități mari, să îmi asum riscuri profesionale, pentru că asta îmi oferă iluzia unei vieți care contează; speranța că într-o oarecare măsură contez îmi hrănește stima de sine. Partea cea mai bună din poziția aceasta, pe lângă confortul material ridicat pe care mi-l oferă, este că îmi dă posibilitatea să călătoresc foarte mult. Mă plictisesc repede, de oameni, de locuri, de situații, iar adrenalina de care am parte la muncă este ca un fluid vital de care am nevoie să supraviețuiesc. Împărțindu-mi existența între Franța și România, diminuez considerabil timpul pe care îl petrec gândindu-mă la nimicuri.

Fix în momentul în care vreau să dau *play*, văd că mă sună Siena, unul dintre oamenii apropiați mie, pe care pot să o consider o prietenă în adevăratul sens al cuvântului.

— Ce faci, prințesă? o întreb, știind deja ce vrea să îmi spună, pe un ton calm ca și cum nu aș fi avut mai devreme o criză de om nebun.

Schimbările astea de atitudine pe care le am ar trebui să mă pună pe gânduri, dar poate mâine, azi nu am chef să îmi bat capul.

— Bună și ție, prințesă. Pe unde bântui? mă întrebă cu un entuziasm ieșit din comun.

O cunosc de câțiva ani, suficient de bine încât să îmi dau seama că atunci când are vocea asta este pentru că e vorba de un bărbat la mijloc.

— Am încercat să merg la programarea de care îți ziceam zilele trecute, dar se pare că s-a creat o încurcătură și nu era nimic înregistrat cu numele meu. În fine, poveste lungă... Tu ce zici?

— Păăii, o aud cum se alintă prin telefon, mă gândeam să ne vedem în seara asta să mâncăm ceva, bem un păhăruț și mai vorbim și noi despre una, alta. Vorbesc și cu Ramona și ne vedem la locul nostru?

Știa foarte bine că dacă o bagă și pe Ramona, ultima piesă din triunghiul nostru amoros, nu o să pot refuza. Apela la șantajul emoțional de fiecare dată când avea ocazia și, din nefericire pentru mine, era una dintre puținele persoane care reușea să joace cartea asta.

— Ăăă... Nu vrei să ne vedem mai bine mâine? Am plecat mai devreme azi de la birou și aș vrea să mai lucrez puțin la proiect. Mai am niște detalii de pus la punct și...

— Nici nu vreau să aud! exclamă ea nervoasă din spatele telefonului.

Ok, e oficial, nu sunt singura bipolară din grup. Și Siena poate să treacă de la o stare la alta într-o secundă. Ar trebui mai degrabă să îmi pun probleme referitoare la anturajul meu, care începe să își pună amprenta și pe comportamentul meu, decât la sănătatea mea mintală. Gândul acesta mă face să zâmbesc timid pentru că deja mi-o imaginez cum se agită în spatele telefonului.

— Ultima data mi-ai spus fix același lucru. Ne-ai bătut la cap că trebuie să îți termini porcăria aia de proiect și că săptămâna viitoare pleci la Paris să îl prezinți, dar să mă refuzi?! Vrem să te mai vedem și noi din când în când. Dă-mi ocazia să te critic pentru că ți-ai luat tocurile alea de un kilometru care te fac cu cinci capete mai înaltă decât noi sau că nu îți stă bine părul, așa cum ar face orice prietenă bună, spune dintr-o suflare, foarte serioasă.

La auzul tonului ei categoric nu știu dacă să fiu speriată sau să râd în hohote. Aleg a doua variantă.

— Știi că ești mega amuzantă când încerci să faci pe dura?!

— Da, da, altfel nu am cum să îți iau fundul ăla mișto de pe scaun și să îl scot afară din birou. În cât timp poți să ajungi?

— Dacă pui problema așa, cred că ajung în 40 de minute, mai mult sau mai puțin!

— Te aștept în 30. Să nu întârzi! și închide telefonul, lăsându-mă cu gura deschisă.

Pe Siena și pe Ramona le-am întâlnit în primul an de facultate și de atunci suntem cele mai bune prietene. Mi-a trebuit doar să mă așez lângă Siena pentru că imediat a început să îmi povestească despre viața ei. Inițial mi s-a părut deplasat, dar imediat ce am început să o cunosc mi-am dat seama că este o persoană de la care, deși neavând foarte multe lucruri în comun, aș putea să mă hrănesc cu energia ei pozitivă. Ramona a fost doar o victimă colaterală, prinsă în capcana extrovertitei Siena. După ce am terminat facultatea, indiferent de programul încărcat al fiecăreia, încercăm să ne vedem de fiecare dată când avem ocazia. Nu atât de des pe cât ar vrea Siena, dar suficient încât să povestim cu orele. Se pare că nu aveam de ales nici de data aceasta, iar revizuirea proiectului urma să fie lăsată până mâine. Nu mă mulțumește pe deplin situația, dar măcar urmează să am parte de o seară liniștită, în preajma prietenelor mele dragi.

Cu un zâmbet tâmp pe față, încă amuzată de atitudinea Sienei, mă îndrept spre gura de metrou și inițiez o a doua tentativă de a asculta muzică. Măcar discuția avusese rolul de a mă scoate din starea de nervozitate pe care o avusesem la ieșirea din clinică.

Mai aveam aproximativ zece pași, când observ că se îndrepta spre mine un tip cu un zâmbet larg pe față. Mi-a luat ceva vreme să îmi dau seama că încerca să mă întrebe ceva, iar eu nu auzeam nimic din cauza căștilor în care bubuia muzica. Mi le dau jos, iar bărbatul chipeș se află la doar câțiva centimetri de mine, vorbind într-o engleză impecabilă.

— Hello! spun el în timp ce eu încerc să îmi dau seama de unde a căzut.

— Hi! îi răspund cu o notă de scepticism, realizând brusc că stau în fața unui turist străin în căutare de indicații.

— Îmi cer scuze că te deranjez, dar eu și prietenii mei suntem în vizită în oraș și ne-ar interesa să știm unde am putea să mâncăm ceva tradițional și să ne distrăm puțin. Ai putea să ne ajuți în sensul acesta?

Spune el în timp ce afișează din nou un zâmbet criminal mărginit de două gropițe. Nu îmi dădeam seama exact dacă el chiar avea nevoie de un sfat sau doar încerca să flirteze cu mine, dar dacă era vorba de a doua variantă zic să îi dăm drumul, nu e ca și cum puțin flirt a făcut rău cuiva vreodată.

— Să vă recomand, vouă?! Te văd doar pe tine aici! și râd ca o adolescentă cretină, mândră de gluma mea de prost gust.

— Corect, ai dreptate. Nu sunt nebun, cei de acolo sunt prietenii mei, spune indicând spre un grup de bărbați aflați la o distanță considerabilă de noi. Ei sunt un pic timizi atunci când se află în prezența unei femei frumoase, așa că mă trimit pe mine de fiecare dată, spune el.

Da, în mod cert e flirt, așa că decid să intru în joc, fără să iau în seamă faptul că tocmai îmi spusese că nu era prima dată când făcea asta.

— Glumeam doar, îi văzusem deja. Sigur că pot să te ajut, de fapt, suntem foarte aproape de unul dintre cele mai bune restaurante tradiționale din oraș. E la câteva minute distanță, aș putea să merg cu voi să vă arăt.

Clara, de când ai devenit atât de ospitalieră??

— Dacă nu te deranjează, ar fi perfect. Mulțumesc foarte mult. Apropo, eu sunt Fabien. Îmi pare bine să te cunosc, spune el în timp ce îmi întinde mâna.

— Eu sunt Clara! Încântată.